

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/121/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113236198
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5113236198.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. O., S. XXD, 2/ U. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. O., S. XXD, obidvaja zastúpení právnym zástupcom Mgr. Petrom Balážom, advokátom, so sídlom Q., B. XXXXX/XX, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Žilina, Hodžova 11, zastúpenému právnym zástupcom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a o uloženie povinnosti, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/296/2013-468 zo dňa 08.09.2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, zostáva nedotknutý.
- III. Žalovanému priznáva voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 4C/296/2013-468 zo dňa 08.09.2021 žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Vychádzal zo zistení, že žalovaný ako veriteľ pri uzatváraní Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006 medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovaným ako veriteľom konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalobcovia zmluvu uzatvárali ako spotrebiteľia, keďže sa jedná o fyzické osoby, ktoré pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonali v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Uvedená zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy. V prípade konania o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa jedná o osobitný druh žaloby, patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami, majúcimi podklad v osobitných predpisoch a v tomto prípade nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je zákaz dojednaní takých zmluvných ustanovení, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Možnosť určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky vyplýva z osobitného predpisu, a to z § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. v spojení s § 3 ods. 3 cit. zákona a § 53 ods. 4, 5 Občianskeho zákonníka. Záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcami a žalovaným zanikol v roku 2015 splnením záväzku žalobcami ako dlžníkmi, čo by nebolo prekážkou pre určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v bode 14 ods. 14.4 zmluvy, ktorej obsahom bola rozhodcovská doložka. Pokiaľ sporové strany v zmysle bodu 14.4 zmluvy o úvere založili rozhodovaciu právomoc Rozhodcovského súdu v Bratislave, zriadeného Asociáciou bánk (v čase podania žaloby Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie), s účinnosťou od 01.01.2019 bol tento rozhodcovský

súd zrušený. Rozhodcovské konanie na základe rozhodcovskej zmluvy v bode 14.4 zmluvy o úvere sa pred zrušením rozhodcovského súdu nezačalo, preto súd prvej inštancie aplikoval § 71 ods. 5 zák. č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Keďže rozhodcovská zmluva v bode 14.4 zmluvy o úvere zanikla od 01.01.2019 ex lege, nerozhodol o neprijateľnosti neexistujúcej rozhodcovskej doložky a žalobu v tejto časti zamietol (bod VI. petítu žaloby). Nárok uplatnený pod bodom VII. petítu žaloby - aby súd uložil žalovanému povinnosť uplatňovať voči žalobcom úrokové rozpätie vo výške 1,43 % ročne počas celého trvania zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2018, posúdil ako žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Keďže zmluvný vzťah medzi žalobcami a žalovaným zanikol ku dňu 08.10.2015 splatením úveru, takáto povinnosť je nevykonateľná a rozsudok by bol v tejto časti nevykonateľný. Z uvedených dôvodov aj v tejto časti žalobu zamietol.

3. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému voči žalobcom 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Argumentovali, že mal aplikovať § 257 CSP a nárok na náhradu trov konania nepriznať žiadnej strane. Pôvodnou žalobou sa domáhali určenia neplatnosti bodu 4 ods. 4.5 zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Poukázali na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016, ktorým súd ustanovenie totožného znenia inej úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a iným spotrebiteľom posúdil ako neplatné a ako neprijateľnú podmienku. V zmysle § 306 CSP je výrok rozsudku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky záväzný pre každého, teda nielen pre žalovaného, ale aj pre súd konajúci v tejto veci. Aj z tohto dôvodu bola žaloba ohľadom neplatnosti bodu 4.5 úverovej zmluvy v čase jej podania podaná dôvodne. K jej späťvzatiu došlo následne po tom, čo názor odvolacieho súdu vyslovený v konaní sp. zn. 11Co/471/2015 bol potvrdený ďalším rozhodnutím toho istého súdu sp. zn. 7Co/13/2018. Súd prvej inštancie im nepriznal v tejto časti nárok na náhradu trov konania, čo považujú za nespravodlivé, o to viac, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na základe modelu úspechu v konaní bez ohľadu na špecifikáciu tohto prípadu. Poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 569/2017 zo dňa 20.03.2018, ktoré mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať. Žalovaný konal protiprávne aj tým, že v zmysle predmetného neplatného zmluvného ustanovenia bezdôvodne opakovane jednostranne zvýšil žalobcom úrokovú sadzbu úveru, ktorá bola podstatnou pre ich rozhodnutie do zmluvného vzťahu so žalovaným vstúpiť. Žalovaný počas konania nechcel ani nevedel uviesť, aké objektívne skutočnosti sa mali na mysli pod formuláciou „zmena miery rizika klienta“ a pojmom behaviorálny scoring. Takéto zmluvné dojednanie a postup žalovaného pri jeho zakomponovaní do zmlúv a následnom uplatňovaní jeho obsahu nemožno považovať za konanie v súlade s dobrými mravmi, ani považovať ho za určité, keď sám žalovaný nevedel vysvetliť, čo znamená. Ak by boli zo strany žalovaného pred uzatvorením zmluvy o úvere oboznámení s tým, že žalovaný opakovane bez vysvetlenia a bližšieho zdôvodnenia niekoľkonásobne zvýši úrokovú sadzbu, určite by do takéhoto vzťahu nevstúpili. Zakotvenie bodu 4.5 do úverovej zmluvy a jeho následná aplikácia boli príčinou vzniku tohto sporu ako aj konania o vydanie bezdôvodného obohatenia spojeného s uplatnením bodu 4.5 úverovej zmluvy. Uvedené skutočnosti sú taktiež dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré mal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania zobrať do úvahy. Vo vzťahu k petítu VI. žaloby súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie zanikol s účinnosťou od 01.01.2019, teda rozhodcovská zmluva zanikla ex lege. Podľa ich názoru je rozhodcovská zmluva absolútne neplatným právnym úkonom od počiatku, preto nemohlo dôjsť k jej zániku počas jej platnosti ako uvádza súd prvej inštancie. Ak by aj akceptovali argumentáciu súdu v tomto smere, zánik rozhodcovskej zmluvy nastal zo zákona, t. j. nezávisle od ich vôle. Súď pritom nevzhladol iný dôvod na zamietnutie žaloby v tejto časti. Aj napriek zániku rozhodcovského súdu rozhodcovská zmluva mala byť súdom vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon. Z ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. a ustálenej judikatúry je zrejmé, že spotrebiteľ má toto právo aj po zániku zmluvného vzťahu, pričom na uvedenom základe sa môže domáhať poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia. Uvedené skutočnosti napíňajú znaky dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré mali byť súdom prvej inštancie zohľadnené pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, keďže žaloba bola v tejto časti dôvodná. Ostatné petity (I. až V. a VII. a VIII.) smerovali k určeniu protiprávnosti konania žalovaného pri jednostrannom zvýšení úrovej sadzby a k odstráneniu následkov tohto konania. Ich zakomponovaním do žaloby realizovali svoje právo priznané

v § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pričom v zmysle citovaného ustanovenia je úspešné uplatnenie ochrany porušeného práva na súde spotrebiteľom predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by aspoň sčasti kompenzovalo ujmy na ich strane spôsobené protiprávnym konaním žalovaného. K späťvzatiu došlo opätovne z dôvodu, že medzičasom odvolacie súdy opakovane určili dojednanie o možnosti jednostranne zvýšiť úrokovú sadzbu používané žalovaným v úverových zmluvách za neprijateľnú podmienku. Žaloba aj v tomto smere bola podaná dôvodne a uvedené skutočnosti mali byť vyhodnotené ako dôvody hodné osobitného zreteľa.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobcovia sa aplikácie § 257 CSP na náhradu trov konania pred vyhlásením rozsudku nedomáhali, ani počas sporu neuviedli, že by pri rozhodovaní o trovách konania mal súd zohľadniť okolnosti hodné osobitného zreteľa. Okolnosťou hodnou osobitného zreteľa má byť podľa žalobcov to, že žalobu podali dôvodne s odôvodnením, že Okresný súd Žilina v konaní sp. zn. 14C/295/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.06.2016 sp. zn. 11Co/471/2015 v právnej veci iných spotrebiteľov určil č. 4.5 zmluvy o úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Preto mal súd prvej inštancie vyhlásiť toto ustanovenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku, aj keď vzali žalobu späť. Argumentoval, že v časti bodu I, II a V petitu súd prvej inštancie konanie nezastavil z dôvodu späťvzatia žaloby, ale z dôvodu prekážky litispendencie. V časti uplatneného nároku v bodoch III, IV a VIII petitu žalobu odmietol, pretože obsahovala nedostatočné skutkové odôvodnenie uplatňovaného nároku a žalobcovia túto vadu neodstránili. V časti VI petitu žaloby by bol výsledok sporu v ich neprospech, pretože nezohľadnili existenciu uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.07.2019 sp. zn. 3Cdo 80/2017, ktorý nepovažoval totožnú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ostatné body petitu žaloby (I až V, VII a VIII) mali smerovať k určeniu protiprávnosti konania žalovaného pri jednostrannom zvýšení úrokového rozpätia a mali vytvárať pevný základ pre fungovanie právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovaným, vrátane možnosti uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia. Prítom nezohľadnili, prečo neboli v spore úspešní. Aplikácia § 257 CSP je výnimočná, čo potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu SR (III. ÚS 135/2019, III. ÚS 317/2020) a rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObd/2/2021. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

6. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania neboli predložené.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 234 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým rozhodol vo veci samej, odvolaním nenapadnutý, zostáva nedotknutý.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Ten v dostatočnom rozsahu posúdil skutočnosti rozhodné rozhodnutie, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 CSP. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojím nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Zásada úspechu vo veci (zodpovednosti za výsledok sporu) sa premieta v ustanovení § 255 CSP ako esenciálne kritérium náhrady trov konania. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Určuje sa vo vzťahu predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej - u žalobcu ide o plný úspech vtedy, keď sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, t. j. keď sa žalobe vyhovel v celom rozsahu. Porazenej strane potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania.

10. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcov uvedeným v podanom odvolaní. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že podanou žalobou sa žalobcovia voči žalovanému pôvodne domáhali, aby súd určil, že:

I. ustanovenie bodu 4 ods. 4.5 zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným, je neplatné;

II. jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany žalovaného z úrokovej sadzby vo výške zodpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 1,43% ročne na úrokovú sadzbu vo výške zodpovedajúcej súčtu hodnoty EURIBOR a úrokového rozpätia vo výške 4,27% ročne, na základe zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovaným, je neplatné (ku ktorému zvýšeniu došlo od 24.06.2013 - v zmysle odôvodnenia na č.I. 3 žaloby);

III. právnym úkonom žalovaného spočívajúcim v jednostrannej zmene úrokovej sadzby žalobcov uplatnenej s účinnosťou od 24.06.2013 oproti vzájomnej dohode žalobcov a žalovaného v zmluve o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006 došlo k porušeniu predpisov spotrebiteľského práva a k ujme žalobcov ako spotrebiteľov;

IV. žalovaný zodpovedá žalobcom za škodu spočívajúcu v žalobcami vynaložených nákladoch na právnu pomoc, poštovné, telefón a poplatok za získanie potvrdenia o riadnom splácaní úveru od žalovaného, ktorá škoda žalobcom vznikla v príčinnej súvislosti s právnym úkonom žalovaného spočívajúcim v jednostrannej zmene úrokovej sadzby žalobcov uplatnenej s účinnosťou od 24.06.2013, oproti vzájomnej dohode žalobcov a žalovaného v zmluve o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006;

V. na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcov titulom peňažných prostriedkov vo výške zodpovedajúcej rozdielu medzi sumou splátok, ktoré zaplatili žalobcovia žalovanému v dôsledku právneho úkonu žalovaného, spočívajúceho v jednostrannej zmene úrokovej sadzby žalobcov, oproti vzájomnej dohode žalovaného a žalobcov v zmluve o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006 a sumou splátok v tej výške, v akej ich mali žalobcovia zaplatiť žalovanému pri uplatňovaní úrokovej sadzby riadne dohodnutej medzi žalobcami a žalovaným v zmluve o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006;

VI. rozhodcovská zmluva zo dňa 23.06.2006 uzatvorená medzi žalobcami a žalovaným je absolútne neplatná;

VII. žalovaný je povinný voči žalobcom uplatňovať úrokové rozpätie vo výške 1,43% ročne počas celého trvania zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006;

VIII. žalovaný je povinný sa písomne žalobcom ospravedlniť za spôsobené nepríjemnosti, škody a neprofesionálny prístup žalovaného.

Súd prvej inštancie, skúmajúc splnenie procesných podmienok konania, zistil v prejednávanej veci prekážku litispendencie, t. j. prekážku začatého konania, ktorá predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, v dôsledku čoho uznesením č. k. 4C/296/2013-213 zo dňa 10.11.2017 konanie v časti uplatneného nároku pod bodom I., II. a V. petitu žaloby zastavil, v súlade s § 159 CSP v spojení s § 161 ods. 2 CSP. Zastavenie konania v tejto časti žaloby procesne zaviniли žalobcovia a sú neúspešnou stranou sporu. Následne uznesením č. k. 4C/296/2013-255 zo dňa 07.08.2018 žalobu žalobcov v časti uplatneného nároku pod bodom III., IV. a VIII. odmietol, v súlade s § 129 ods. 3 CSP, z dôvodu, že žaloba v tejto časti nespĺňala podstatné náležitosti žaloby a žalobcovia ich napriek výzve a poučeniu súdu prvej inštancie nedoplnili, v konaní zostali nečinní. Aj odmietnutie žaloby v tejto časti procesne zaviniли žalobcovia a sú neúspešnou stranou sporu. Podaním zo dňa 08.07.2019 žalobcovia upravili petit žaloby (bod VI. a VII.) a navrhli, aby súd uložil žalovanému povinnosť voči žalobcom uplatňovať úrokové rozpätie vo výške 1,43 % ročne počas celého trvania Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006 (bod VII. petitu) a aby určil, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v bode 14 ods. 14.4 Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/2006 zo dňa 23.06.2006 je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a absolútne neplatná (bod VI. petitu), ktoré nároky zostali predmetom tohto súdneho konania. Po oboznámení s obsahom spisového materiálu sa odvolací súd stotožnil so zisteniami súdu prvej inštancie, viažucimi sa k uplatnenému nároku pod bodom VI. petitu žaloby, že záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcami a žalovaným založený Zmluvou o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006 zanikol ku dňu 08.10.2015 splnením záväzku žalobcami ako dlžníkmi, ktorá skutočnosť nebránila určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky v bode 14 ods. 14.4 zmluvy (rozhodcovskej doložky) súdom prvej inštancie. Zároveň mal odvolací súd preukázané, že rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie, ktorého rozhodovaciu právomoc založili strany sporu v zmysle bodu 14.4 Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006, bol s účinnosťou od 01.01.2019 zrušený, pričom rozhodcovské konanie na základe uvedenej rozhodcovskej zmluvy (doložky) sa pred zrušením rozhodcovského súdu nezačalo.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku pod bodom VII. petitu žaloby odvolací súd z obsahu spisu zistil, že takto formulovanému návrhu rozhodnutia nebolo možné súdom prvej inštancie vyhovieť, nakoľko rozhodnutie by bolo nevykonateľné, keďže v čase vydania súdneho rozhodnutia záväzkovo-právny vzťah založený medzi stranami sporu Zmluvou o poskytnutí úveru č. 99/218/06 zo dňa 23.06.2006, z ktorej nároky si žalobcovia voči žalovanému v tomto konaní uplatňujú, už neexistoval (zanikol v roku 2015). Preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu v časti uplatnených nárokov pod bodom VI. a VII. petitu zamietol. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že žalobcovia proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 4C/296/2013-213 zo dňa 10.11.2017 o zastavení konania v časti uplatneného nároku pod bodom I., II. a V. petitu žaloby, proti uzneseniu č. k. 4C/296/2013-255 zo dňa 07.08.2018 o odmietnutí žaloby v časti uplatneného nároku pod bodom III., IV. a VIII., ani proti rozsudku č. k. 4C/296/2013-468 zo dňa 08.09.2021 vo výroku o zamietnutí žaloby, odvolanie nepodali. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobcovia boli v konaní stranou neúspešnou a žalovaný bol stranou úspešnou.

11. Odvolací súd posudzoval, či skutočnosti uvádzané žalobcami v odvolaní, na ktoré by mal odvolací súd prihliadať pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 257 CSP, predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Pokiaľ žalobcovia argumentovali, že žaloba ohľadom neplatnosti bodu 4.5 úverovej zmluvy v čase jej podania bola podaná dôvodne a k jej späťvzatiu došlo následne po tom, čo názor odvolacieho súdu vyslovený v konaní sp. zn. 11Co/471/2015 o neplatnosti ustanovenia totožného znenia inej úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a iným spotrebiteľom a neprijateľnú tejto zmluvnej podmienky bol potvrdený ďalším rozhodnutím toho istého súdu sp. zn. 7Co/13/2018, odvolací súd uvádza, že k zastaveniu konania v časti uplatneného nároku pod bodom I., II. a VI. uznesením č. k. 4C/296/2013-213 zo dňa 10.11.2017 nedošlo v dôsledku späťvzatia žaloby, ale v dôsledku litispendencie, t. j. prekážky začatého konania, ktorá predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania a pre ktorú nebolo možné v konaní v dotknutej časti pokračovať. K zastaveniu konania (v časti) tak došlo jednoznačne z dôvodu procesného zavinenia na strane žalobcov, a nie v dôsledku späťvzatia žaloby z dôvodov uvedených žalobcami. Pokiaľ žalobcovia ako dôvod hodný osobitného zreteľa poukazujú na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 569/2017 zo dňa 20.03.2018, podľa záverov ktorého aj za účinnosti CSP je možné priznať žalobcovi náhradu trov konania v intenciách doterajšej judikatúry v prípade, ak žalobca zoberie dôvodne podanú žalobu späť pre správanie žalovaného, odvolací súd uvádza, že v danom prípade nie je možné aplikovať predmetné rozhodnutie Ústavného súdu SR, nakoľko ide o odlišnú situáciu, keďže žalobcovia nevzali žalobu späť pre správanie žalovaného. Ani skutočnosti uvedené žalobcami v odvolaní vo vzťahu k bodom petitu I. až V., VII. a VIII. odvolací súd neposúdil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP. O jednotlivých bodoch petitu rozhodol súd prvej inštancie uznesením č. k. 4C/296/2013-213 zo dňa 10.11.2017, uznesením č. k. 4C/296/2013-255 zo dňa 07.08.2018 a rozsudkom č. k. 4C/296/2013-468 zo dňa 08.09.2021 z dôvodov uvedených v odôvodnení jednotlivých rozhodnutí, proti ktorým žalobcovia odvolanie nepodali. Vzhľadom na vyššie konštatované procesné zavinenie žalobcov v zastavení konania žaloby v časti, v odmietnutí žaloby v časti, ako aj na plný úspech žalovaného v ostatnej časti žaloby, súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobcov 1/, 2/ zaviazal povinnosťou nahradiť žalovanému trov konania (výrok II).

12. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozhodol tak, že výrok napadnutého rozsudku o trovách konania ako vecne správne potvrdil. Žalobcovia odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, nepodali, čo znamená, že tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie zostal nedotknutý.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane v rámci odvolacieho konania priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu proti žalobcom, ktorí v ňom úspech nemali. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).